

BĒRNU AUDZINĀŠANAS LAIKS

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Moz 18:11; Jer 31:25; Mt 11:28; Ps 127; Sak 22:6; 1Sam 3:10–14; Fil 3:13.

ATMIŅAS PANTS:

“Redzi, balva no Kunga – dēli, alga no Viņa – klēpja augļi” (Ps 127:3).

Bērniņa piedzimšana ir tik bieži sastopams, parasts notikums, ka bieži mēs pilnībā šo brīnumu nenovērtējam. Iedomājieties, kā varēja justies leva, kad viņa turēja mazo Kainu savās rokās. Izmaiņas, ko viņa piedzīvoja savā augošajā ķermenī šo mēnešu laikā, mokošās sāpes dzemdībās, un tad – šis mazais bērniņš, kas bija tik līdzīgs viņiem, tomēr tik neaizsargāts. Kas tā bija par pieredzi Sārai, kas 90 gadu vecumā jau tālu bija pārsniegusi vecumu, kad dzimst bērni, raudzījās sava dēliņa Īzaka sejā. Viņa droši vien smējās katru reizi, kad izrunāja viņa vārdu. Pēc tam, kad Anna bija lūgusi pēc dēla (un mēs nezinām, cik ilgi), viņa turēja Samuēlu rokās un teica: “Par šo zēnu es lūdzu, un Kungs ir piepildījis manu lūgumu, ko viņam izteicu” (1Sam 1:27). Ko savā sirdī domāja Marija, kas vēl bija jauna meitene, kad viņa glāstīja savu dēlu, Dieva Dēlu, gan ar apbrīnu, gan ar bijību.

Tomēr ne visi izjūt priekštiesību un atbildību, kas nāk līdz ar bērna piedzimšanu. Šajā nedēļā mēs pavadīsim laiku, pārdomājot bērnu audzināšanas jautājumu ar visiem tā izai-
cinājumiem, bailēm, gandarījumu un prieku.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 25. maijā.

Vecāki bez bērniem

Izlasi 1Moz 18:11, 30:1, 1Sam 1:1–8 un Lk 1:7. Kas šiem cilvēkiem ir kopīgs? Kā Dievs atbildēja uz viņu ilgām? _____

Bērni ir svētība. Bet kaut kāda iemesla dēļ Dievs ne visiem piešķir šo svētību. Daži cer un lūdz, lai viņiem būtu ģimene, un Dievs žēlīgi atbild uz viņu lūgumu, reizēm diezgan brīnumainā veidā, kā tas bija Sāras gadījumā. Citi, kas ir tikpat dedzīgi savos lūgumos Dieva troņa priekšā, piedzīvo mokošu klusumu. Katru reizi, kad viņi redz draugus slavējam Dievu par to, ka viņi gaida bērniņu, un redz bērniņus piedzimstam, tas padziļina viņu brūces, raugoties savā tukšajā ligzdā. Pat tādi nevainīgi jautājumi kā “Cik bērnu tev ir?” kalpo kā sāpīgi atgādinājumi par kādu īpašu cilvēku grupu, no kuras tiek izslēgti tie, kam nav bērnu, lai arī kā viņi gribētu pievienoties.

Tiem, kas ir gājuši cauri šādai pieredzei, vajadzētu saprast to, ka Dievs saprot viņu ciešanas. Dziesminieks par Dievu saka: “Manas kļaidas dienas tu esi saskaitījis! Jel met manas asaras savā traukā – vai tas nav rakstīts tavā grāmatā?” (Ps 56:8). Pat ja šķiet, ka Viņš klusē, “kā tēvs žēlo savus dēlus, tā Kungs žēlo tos, kas viņa bīstas” (Ps 103:13).

Toties citi pāri dažādu iemeslu dēļ varbūt ir izvēlējušies nelaist pasaulē bērnus. Var jau arī saprast, kāpēc kāds varētu būt izlēmis neienest pasaulē vēl vairāk cilvēku – tādā pasaulē, kādā ir mūsu, pilna ar ciešanām, sāpēm, ļaunumu un iespēju piedzīvot nelaimes. Dažos gadījumos cilvēki izvēlas adoptēt bērnus – tā viņi var uzaudzināt bērnus, kas jau ir šajā pasaulē, bieži vien dodot viņiem daudz labākas dzīves iespēju, nekā viņiem būtu pretējā gadījumā.

Mūsu pasaule ir sarežģīta vieta, un bērnu jautājumā mēs visdrīzāk sastapsim visu veidu cilvēkus visu veidu situācijās. Lai arī kādā situācijā mēs esam paši bērnu jautājumā, mēs varam dzīvot ar pārliedību par Dieva mīlestību uz mums un Viņa ilgām, lai mēs piedzīvotu labas beigas. Vienlaikus atcerēsimies vienmēr būt iejūtīgi pret tiem, kam kaut kādu iemeslu dēļ bērnu nav.

Jēzum nebija pašam Savu bērnu. Kādu mācību mēs varam gūt no šī fakta? _____

Vientuļie vecāki

Vientuļie vecāki ir fenomens, ko piedzīvo mūsu pasaule. Bieži, taču ne vienmēr, šis vientuļais vecāks ir sieviete.

Dažreiz mēs domājam, ka vientuļais vecāks ir tas, kas ir ieguvis bērnu ārļaulības sakaros. Tomēr tas ne vienmēr tā ir. Hagārai lika dzemdēt bērnu Ābrahāmam, un tad viņai lika doties prom kopā ar šo bērnu (1Moz 16:3, 4; 21:17). Batšeba kļuva grūta ietekmīga cilvēka seksuālā uzbrukuma rezultātā (2Sam 11:4, 5). Elija tika sūtīts uz ciemu, ko sauca par Cārfatu, lai palīdzētu vientuļai mātei, kas bija atraitne (1KĒn 17:9). Laikā, kad Jēzus sāka Savu kalpošanu, Jāzeps, Viņa audzītāvs, bija miris, atstādams Mariju kā atraitni un vientuļo māti. “Nāve bija šķīrusi viņu no Jāzēpa, kas bija Jēzus piedzimšanas noslēpuma līdzzinātājs. Tagad nebija neviena, kam viņa varētu uzticēt savas cerības un bailes. Pēdējie divi mēneši bija bijuši ļoti smagi.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 145. lpp.)

Būt vientuļajam vecākam, iespējams, ir viens no visizaicinošākajiem darbiem, kāds var būt cilvēkam. Daudzi piedzīvo grūtības, tādas kā finansiālu stabilitāti, attiecības ar otru vecāku vai vienkārši laika trūkumu pašiem sev vai lai pavadītu laiku ar Dievu. Viņi arī cīnās ar jautājumu, vai vēl kādreiz tiks milēti.

Kādus apsoliņumus ikviens, arī vientuļie vecāki, var gūt šajos pantos: Jer 31:25; Mt 11:28; Jer 29:11; Jer 32:27; Sak 3:5, 6; Jes 43:1, 2.

Mūsu kā draudzes atbildība ir palīdzēt vientuļajiem vecākiem. Jēkabs rakstīja: “Tīra un neaptraipīta kalpošana Dieva un Tēva priekšā ir šāda: apraudzīt bāreņus un atraitnes viņu nedienās un sargāt sevi no šīs pasaules nešķīstības” (Jk 1:27). Šeit varētu pievienot “un vientuļos vecākus viņu grūtībās”. Palīdzība, ko mēs varam piedāvāt, var nebūt tikai finansiāla. Mēs varam ļaut viņiem piedzīvot nelielu atelpu, uz brīdi paņēmot pie sevis viņu bērnus, kamēr viņi veic citus pienākumus, atpūšas, lūdz un pēta Dieva Vārdu. Mēs varam kalpot kā mentori viņu bērniem vai palīdzēt salabot kaut ko, kas mājās ir saplīsis. Mēs varam būt Dieva rokas daudzējādā ziņā un palīdzēt vientuļajiem vecākiem.

Nenosodot to, kā viņi ir nonākuši savā situācijā, ko īpašu jūs varat darīt, lai iedrošinātu vientuļos vecākus un palīdzētu tiem?

Vecāku prieks un atbildība

Izlasi Ps 127. Kāda ir galvenā vēsts šajā īsajā psalmā? Kādus svarīgus principus mums vajadzētu paņemt no tā sev un savam dzīvesveidam? _____

Kad jūs vēlaties pagatavot savu iemīļoto ēdienu, jūs ņemat recepti. Ja pievienojat visas nepieciešamās sastāvdaļas un izdarāt visu, kā rakstīts, parasti jūs nonākat pie vēlāmā rezultāta. Tomēr bērnu audzināšana nav kā ēdiena gatavošana. Neviens bērns nav tieši tāds pats kā kāds cits. Pat ja jūs darāt tieši tāpat, kā esat darījuši ar citiem bērniem, viņi var izaugt citādāki. Tas var būt saistīts ar viņu dzimumu, piedzimšanas secību, temperamentu un daudziem citiem iemesliem. Pēc Dieva plāna vecāki vada un māca bērnus mīlēt Viņu un paklausīt Viņam (5Moz 6:4–9, Ps 78:5–7). Dieva norādījums vecākiem ir: “Uzved puisēnu uz viņa ceļa – pat vecs kļuvis, no tā nenoklidīs” (Sak 22:6), nevis vienmēr atrasties bērniem blakus, lai būtu droši, ka viņi nekad nepieņems nevienu nepareizu lēmumu.

Lai gan mēs gribam redzēt, ka mūsu bērni izaug no mīlīgiem, maziem, bezpalīdzīgiem cilvēčiem par neatkarīgiem, veiksmīgiem pieaugušajiem, mūsu augstākā atbildība ir, lai viņi iepazītu Jēzu Kristu, mīlētu un kalpotu Viņam. Kā vecākiem mums ir jāseko savu bērnu garīgās attīstības plānam, kā tas ir atklāts 5Moz 6. nodaļā. Ir četri svarīgi priekšnosacījumi: pazīt “Kungu, mūsu Dievu” (5Moz 6:4), mīlēt Viņu no visas sirds (5Moz 6:5), augstu vērtēt Viņa Vārdu (5Moz 6:6) un dalīties ar saviem bērniem tajā, ko mēs zinām par Viņu (5Moz 6:20–23).

5Moz 6. nodaļa tālāk atklāj divus svarīgus principus – pirmkārt, “māci un runā” principu (5Moz 6:7). Mācīšana attiecas uz formālo izglītību, bet runāšana attiecas uz neformālām pamācībām. Abos gadījumos Bībeles patiesību nodošana notiek vecāku un bērnu attiecībās. Formālā mācīšana var notikt ģimenes svētbrīžu laikā, kad mēs pētām Dieva Vārdu kopā ar viņiem. Neformālā mācīšana rodas spontāni ikdienas dzīves apstākļos un ir pat vēl svarīgāka. Ikdienas notikumi var kļūt efektīvi līdzekļi, lai nodotu Bībeles patiesības (1Moz 18:19). Otrs princips ir “sien un raksti” princips (5Moz 6:8, 9). Garīgajai patiesībai ir jābūt saistītai ar mūsu rīcību (“roka”) un attieksmi (“galva”), bet tai jābūt arī ierakstītai mūsu privātajā (“durvju stenderes”) un sabiedriskajā (“vārti”) dzīvē. Tai ir jāpāriet no mūsu sirdīm uz mūsu mājām un no mājām pasaulē.

Bērnu audzināšana par mācekļiem

Izlasi 1Moz 18:18, 19 un 1Sam 3:10–14. Salīdzini šos divus tēvus. Kāds bija viņu audzināšanas stila rezultāts?

Vecākiem ir atbildība audzināt savus bērnus par mācekļiem, lai viņi kļūtu par Jēzus mācekļiem. Daži vecāki uzskata, ka bērnus var audzināt un mācīt, viņus fiziski sodot – jo vairāk, jo labāk (Sak 22:15; 23:13; 29:15). Šie un citi līdzīgi panti tiek izmantoti nepareizi, lai piespiestu bērnus pilnībā pakļauties, bet bieži tas ir bijis arī iemesls, lai saceltos pret vecākiem un Dievu.

Bībele vecākiem māca valdīt ar laipnību (Ef 6:4, Kol 3:21) un pamācīt bērnus taisnībā (Ps 78:5, Sak 22:6, Jes 38:19, Jl 1:3). Kā vecākiem mums vajadzētu gādāt par saviem bērniem (2kor 12:14) un rādīt viņiem paraugu, kam sekot (1Mo 18:19, 2Moz 13:8, Tit 2:2). Mēs esam pamācīti labi pārvaldīt savu mājsaimniecību (1Tim 3:4, 5, 12) un disciplinēt savus bērnus (Sak 29:15, 17), vienlaikus atspoguļojot Dieva mīlestību (Jes 66:13, Ps 103:13, Lk 11:11).

Diemžēl Bībele atklāj arī bērnu audzināšanas stāstus, kas ir aizgājuši greizi. Izākam un Rebekai bija katram savi mīļi Ēsavs un Jēkabs (1Moz 25:28), un vēlāk Jēkabs parādīja tādu pašu attieksmi pret Jāzepu (1Moz 37:3). Ēlis, kaut arī viņš bija reliģiskais vadītājs, nelaboja savus bērnus (1Sam 3:10–14). Samuēls, ko arī uzaudzināja Ēlis, izrādījās arī pats ļoti nepilnīgs tēvs (1Sam 8:1–6). Ķēniņš Dāvids, pārkāpjot laulību un pavēlot izdarīt slepkavību, atstāja mācību saviem bērniem, kas sekoja viņa piemēram. Ķēniņš Manase upurēja savus bērnus dēmoniem (2ķēn 21:1–9), kā to darīja ķēniņš Ahazs (2ķēn 16:2–4).

Par laimi, mēs Bībelē atrodam tomēr arī labas audzināšanas piemērus. Mordohajs bija brīnišķīgs audzītājs Hadasai, ķēniņienei Esterei (Est 2:7), un Iļjabs regulāri lūdza par saviem bērniem (Iļj 1:4, 5). Visos šajos piemēros, gan labajos, gan sliktajos, mēs varam gūt mācības par bērnu audzināšanu.

Ko mēs varam mācīties no bērnu audzināšanas piemēriem, ko atrodam Bībelē? Kādos veidos mēs varam izmantot dažus no šiem principiem savās attiecībās ar tiem, kas nav mūsu bērni?

Cīņa par pazudušo bērnu

Izlasi Sak 22:6. Kā tu saproti šos pantus? Vai tā ir garantija, apsoliņums vai iespējamība?

Reizēm tu kā vecāks dari visu, ko vajadzētu, – pavadi kopā laiku, mācot bērniem pareizās lietas, dzīvo saskaņā ar to, ko tu zini par Dievu, sūti viņus labās skolās, regulāri apmeklē draudzi, iesaisties ar viņiem misijas darbā –, un beigās viņi atstāj ticību, kurā tu esi viņus uzaudzinājis. Sāpes ir mokošas, un nav neviena mirkļa, kad tu neuztrauktos par viņu glābšanu. Iemesls nav obligāti vecāku vaina. Bērniem ir pašiem savs prāts, un viņi ir atbildīgi Dievam par savu rīcību.

Daži ir uztvēruši vārdus “pat vecs kļuvis, no tā nenoklīdīs” kā apsoliņumu, garantiju, ka pareiza audzināšana vienmēr panāks bērnu glābšanu. Bet Sakāmvardi bieži atklāj mums principus un ne vienmēr beznosacījuma apsoliņumus. Tas, ko mēs varam paņemt no šī panta, ir drošība, ka mācības, kas apgūtas bērnībā, ilgs visu mūžu. Visi bērni sasniedz vecumu, kad viņi vai nu pieņem vecāku mantojumu kā savu, vai arī to atmet. Tiem vecākiem, kas rūpīgi ir snieguši saviem bērniem dievišķas pamācības, ir garantija, ka tas, ko viņi ir mācījuši, vienmēr būs ar bērniem, un, ja bērni aizies prom, sēklas, ko viņi ir sējuši to sirdīs, pastāvīgi sauks viņus mājās. Būt labam vecākam ir mūsu izvēle. Tas, par ko mūsu bērni izaug, ir viņu izvēle.

Kas jādara vecākam, ja viņa bērns noiet no ceļa? Nesiet savus bērnus nopietnā lūgšanā pie Dieva. Ja kāds saprot jūsu sāpi, tad tas ir Dievs, kura bērni, miljardiem bērnu, Viņam, ideālajam vecākam, ir uzgriezuši muguru. Jūs varat atbalstīt noklīdušos ar mīlestību un lūgšanām un būt gatavi būt blakus tiem, kad viņi cīnīsies ar Dievu.

Nekautrējieties lūgt atbalstu un aizlūgšanas, nevainojiet sevi un nepievērsieties tik ļoti pazudušajam, ka aizmirstu pārējo ģimeni. Pazudušais bērns var sašķelt jūsu ģimeni, tāpēc izveidojiet vienotu fronti ar savu dzīvesdraugu un nospraudiet robežas savam bērnam. Atcerieties, ka Dievs mīl jūsu bērnu vairāk nekā jūs paši, raugieties gaišākā nākotnē un pieņemiet, ka Dievs vēl strādā ar jūsu bērnu.

Šādā situācijā ir tikai dabiski vainot sevi. Pat ja jūs esat pieļāvuši kļūdas, kāpēc ir labāk pievērsties nākotnei un Dieva apsoliņumiem? Sk. Fil 3:13.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Jums vajadzētu atvēlēt laiku, lai runātos un lūgtu kopā ar saviem mazajiem bērniem, un jums nevajadzētu nekam ļaut pārtraukt brīžus, kad jums ir sadraudzība ar Dievu un ar saviem bērniem. Apmeklētājiem jūs varat teikt: ‘Dievs man ir iedevis darbu, ko darīt, un man nav laika tenkošanai.’ Jums vajadzētu just, ka jums ir darāms darbs laikam un mūžībai. Jūsu pirmais pienākums ir pret saviem bērniem.” (Elena Vaita “Adventistu māja”, 266., 267. lpp.)

“Vecāki, jums vajadzētu sākt savu pirmo disciplīnas mācību, kad bērni ir zīdaiņi jūsu rokās. Māciet viņiem pakļaut savu gribu jums. To var izdarīt ar nosvērtību un stingrību. Vecākiem vajadzētu pilnībā kontrolēt savu garu, un ar maigumu, bet tomēr stingrību virzīt bērnu gribu, līdz viņi pakļaujas viņu vēlmēm. Vecāki nesāk šo darbu laicīgi. Pirmās dusmu lēkmes netiek pakļautas, un bērni izaug ietiepīgi, un tas aug līdz ar viņiem un kļūst stiprāks līdz ar viņiem.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 1. sēj., 218. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ko nozīmē būt Dieva “bērnam”? Kā mums ir jāsaprot šis salīdzinājums, un kādu mierinājumu mēs varam no tā gūt?
2. Kāds tēvs drīz pēc savu bērnu piedzimšanas teicis: “Pirmajos gados pēc manu bērnu piedzimšanas es esmu sapratis divas lielas teoloģiskas patiesības. Pirmā ir brīvās gribas realitāte. Otrā – grēcīgās cilvēka dabas realitāte.” Kā bērni varēja iemācīt viņam šīs patiesības?
3. Kad ir īstais laiks palīdzēt veidoties bērna gribai? Kā to vajadzētu darīt? Kā mēs varam veidot savu bērnu gribu saskaņā ar Dieva plānu, ja neesam pakļāvuši sevi Viņa gribai?
4. Pakavējies vairāk pie jautājuma par vientuļajiem vecākiem. Kādos praktiskos veidos tava draudze kopumā var palīdzēt vientuļajiem vecākiem un bērniem, ko viņi vieni paši cenšas izaudzināt?
5. Kā mēs varam iedrošināt vecākus, kuru bērni ir aizgājuši no ticības?